

Sygn. akt. VI Ka 241/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak
Sędziowie:	SO Irena Linkiewicz (spr.) SO Rafał Matysiak
Protokolant	st.sekr.sądowy Joanna Prabucka - Ochniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Krzysztofa Piwowarczyka

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2013r.,

sprawy G. E. (1) i J. E.

oskarżonych z art. 272 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych i ich obrońców

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie, Zamiejscowego VII Wydziału Karnego w M.

z dnia 28 marca 2013 r., sygn. akt VII K 39/12

I. uchyla punkt I i III zaskarżonego wyroku w części dotyczącej

oskarżonej J. E. i ustala, że oskarżona J. E. dopuściła się zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu z art. 272 kk, którego społeczna szkodliwość jest znikoma i na podstawie art. 17§1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1§2 kk w zw. z art. 414§1 kpk postępowanie karne umarza;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje oskarżonego G. E. (1) i jego obrońcy za oczywiście bezzasadne;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. S. P. kwotę 516, 60 zł. brutto z tytułu

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu

G. E. (1) w postępowaniu odwoławczym

- adw. Z. K. kwotę 516, 60 zł. brutto z tytułu

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej J.

E. w postępowaniu odwoławczym;

IV zwalnia oskarżonego G. E. (1) w całości od zapłaty na rzecz

Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a w

części umarzającej postępowanie kosztami procesu za I i II

instancję obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 241/13

UZASADNIENIE

J. E. została oskarżona o to, że:

w dniu 10 lipca 2009 r. w sklepie sieci (...) przy ul. (...) w M., w województwie (...), przedstawiając jako własny paragon nr PA – (...) z dokonanego w dniu 01 czerwca 2009 r. przez W. G. (1) zakupu laptopa marki (...) wraz z akcesoriami, wyłudziła od pracownika sklepu (...) upoważnionego do wystawiania faktur sprzedaży, poświadczanie nieprawdy w dokumencie faktury VAT Nr (...) poprzez stwierdzenie w tym dokumencie, iż to ona była nabywcą wymienionych w nim produktów, podczas gdy prawdziwym nabywcą tego sprzętu komputerowego i akcesoriów była W. G. (1), tj. o przestępstwo z art. 272 kk;

G. E. (1) został oskarżony o to, że:

w okresie od 09 maja 2011 r. do dnia 04 lipca 2011 r. w M. dokonał przywłaszczenia mienia przekazanego przez W. G. (1) do używania P. E. (1) w postaci laptopa marki (...) o wartości 800 zł. wraz z akcesoriami o wartości 49 zł., wszystko o łącznej wartości 849 zł. na szkodę W. G. (1), tj. o przestępstwo z art. 284§1 kk.

Sąd Rejonowy w Ostródzie, Zamiejscowy Wydział VII Karny w M. wyrokiem z dnia 28 marca 2013 r., w sprawie sygn. akt VIIK 39/12

I. oskarżoną J. E. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa kwalifikowanego z art. 272 kk i za to na podstawie art. 272 kk wymierzył jej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego G. E. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 284§1 kk i za to na podstawie art. 284§1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej względem oskarżonej J. E. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów obrony z urzędu i kosztów sądowych od ponoszenia których zwolniono oskarżonych.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżeni J. E. i G. E. (1) oraz ich obrońcy.

Obrońca oskarżonej J. E. w wywiedzionej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez naruszenie zasady domniemania niewinności oskarżonej;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, mianowicie poprzez niezasadne uznanie oskarżonej J. E. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu.

Podnosząc wyżej wskazane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu , względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżona J. E. w wywiezionej apelacji zarzuciła wyrokowi temu obrazę prawa materialnego , obrazę przepisów postępowania oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia , które miały wpływ na treść orzeczenia oraz rażącą niewspółmierność kary.

Stawiając niniejsze zarzuty oskarżona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Natomiast obrońca oskarżonego G. E. (1) w sporządzonym środku odwoławczym zaskarżył wyrok w części dotyczącej wyżej wymienionego, a orzeczeniu temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku , poprzez oparcie przedmiotowych ustaleń głównie na zeznaniach małoletniej P. E. (1) oraz W. G. (1) będącej macierzystą babcią małoletniej ,skonfliktowanej z oskarżonym, a co za tym idzie bezpośrednio zainteresowanej wynikiem przedmiotowego postępowania. Oskarżony nie przyznał się do stawianego mu zarzutu. Jednoznacznie wypowiedział się odnośnie swego stanowiska. Nadto Sąd nie dostrzegł uprzedniego konfliktu pomiędzy oskarżonym a W. G. , co musiało rzutować na ocenę wiarygodności zeznań W. G.;

2. naruszenie przepisów postępowania , a mianowicie art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego poprzez bezkrytyczne obdarzenie walorem wiarygodności zeznań W. G. i małoletniej P. E.. Oparcie materiału dowodowego jedynie na zeznaniach w/w jest nieuprawnione i nie może zostać uznane za obiektywne;

3. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 424§1 kpk poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku wyjaśnienia, jakie dowody świadczyć mają, iż oskarżony działał z bezpośrednim zamiarem przywłaszczenia rzeczy oddanej do użytkowania córce P. E. , albowiem opis działania oskarżonego opiera się jedynie na domniemaniach, opartych w zdecydowanej mierze na zeznaniach W. G., zainteresowanej wynikiem procesu.

Stawiając powyżej opisane zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego G. E. od stawianych mu zarzutów lub uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.

Oskarżony G. E. (1) w osobiście sporządzonej apelacji poczynił zaskarżonemu wyrokowi zarzut obrazy prawa materialnego oraz błędu w ustaleniach faktycznych i wniósł o uchylenie wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje oskarżonego G. E. (1) i jego obrońcy z urzędu jako oczywiście bezzasadne nie zasługiwały na uwzględnienie.

Natomiast odmienne stanowisko zajął Sąd odwoławczy w przypadku apelacji wniesionych przez oskarżoną J. E. i jej obrońcę z urzędu. Apelacje te co do meritum nie zasługiwały na uwzględnienie , przy czym ponownego rozważenia wymagała dokonana przez Sąd I instancji ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej J. E..

Na wstępie należy zaznaczyć ,że Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący , a zebrane dowody poddał wnikliwej i rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonych J. E. i G. E. (1) w zakresie przypisanych im przestępstw , jak i subsumcji prawnej ich zachowań pod wskazane przepisy ustawy karnej, a także wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego G. E. (1) kary.

Należy także zauważyć ,że przedmiotem rozważań były nie tylko dowody obciążające oskarżonych ale również dowody im przeciwnie, a wszystkie one zostały ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyprowadzone zatem na tej podstawie stanowisko Sądu Rejonowego korzysta z ochrony

przewidzianej w art.7 kpk , a ponieważ nie zostało ono w żaden rzeczowy i przekonujący sposób podważone przez skarżących dlatego też w całej rozciągłości zasługuje także na aprobatę Sądu odwoławczego.

Analiza treści wywiedzionych apelacji pozwala na przyjęcie , że ich istota sprowadza się do wyprowadzenia tezy ,że Sąd Rejonowy ignorując nakazy uwzględnienia wszystkich okoliczności występujących w sprawie , a więc także tych, które przemawiają na korzyść oskarżonych J. E. i G. E. (1) oraz tłumaczenia na ich korzyść nie dających się usunąć wątpliwości , dokonał dowolnej , a nie swobodnej oceny zgromadzonych dowodów ,co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przypisania wyżej wymienionym popełnienia przestępstw , których oni w rzeczywistości nie dopuścili się.

Z tak sformułowanymi zarzutami nie można się zgodzić.

Odnosząc się do podniesionego niemalże we wszystkich apelacjach zarzutu dotyczącego naruszenia dyrektywy art. 7 kpk , należy stwierdzić , że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk , jeżeli tylko : jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonych oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego , a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Tymczasem skarżący nie wykazali w skargach apelacyjnych, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został dotrzymany , a zatem zarzut obrazy art. 7 kpk nie mógł zostać uwzględniony w realiach niniejszej sprawy , a w konsekwencji , co postulowali autorzy apelacji , skutkować uniewinnieniem oskarżonych.

Należy wskazać ,iż to ,że w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy ocenił poszczególne dowody pod kątem ich wiarygodności nie w taki sposób jak wnoszą to skarżący , wcale jeszcze nie oznacza ,że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguł wyrażonych w wyżej powołanym przepisie.

Wbrew wywodom przedstawionym w apelacjach , a w szczególności w apelacji oskarżonej J. E. , fakt popełnienia przypisanego jej czynu został w sposób jednoznaczny wykazany w oparciu o uznane za wiarygodne zeznania W. G. (1), P. E. (1), A. S., M. P. , K. K. oraz dowodów pozaosobowych w postaci dokumentacji , w tym kopii faktury VAT nr (...).

Wyżej wskazane dowody zostały szczegółowo omówione przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku , a ich ocena została dokonana przez pryzmat wszelkich zgromadzonych w tej sprawie dowodów.

Sąd Okręgowy w całej rozciągłości akceptuje ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie przypisania oskarżonej J. E. jak też oskarżonemu G. E. (1) popełnienia zarzucanych im czynów i w pełni podziela argumenty przedstawione precyzyjnie , trafnie i obszernie przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy stanął na stanowisku ,że powtarzanie , czy rozszerzanie tej argumentacji – wobec jej wszechstronności i celności jest zbędne i nieuzasadnione.

Podkreślić jedynie należy ,iż powyżej wymienione dowody pozostające ze sobą we wzajemnym powiązaniu stanowią w niewątpliwy sposób ,iż oskarżona J. E. dopuściła się zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu z art.272 kk.

Nadto z apelacji oskarżonej J. E. wynika ,iż nie kwestionuje ona ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy w istotnym zakresie ,a mianowicie ,iż zażądała ona wystawienia faktury VAT na zakup laptopa ,po uprzednim przedłożeniu paragonu pomimo ,iż faktycznie takiego sprzętu nie nabyła.

Należy wskazać ,że strona przedmiotowa przestępstwa z art.272 kk polega na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu. Przez wyłudzenie, jak wynika to z Komentarza do art.272 kk Kodeksu Karnego autorstwa M. M., należy rozumieć otrzymanie dokumentu zawierającego poświadczenie nieprawdy przez wprowadzenie w błąd osoby funkcjonariusza publicznego lub innej osoby uprawnionej do wystawienia dokumentu .Zachowanie sprawcy polega na podjęciu podstępnych zabiegów, które zmierzają do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy. Podstęp zaś polega

na wprowadzeniu w błąd lub wykorzystaniu błędu osoby, w tym przypadku osoby upoważnionej do wystawiania dokumentu, w zakresie przesłanek motywacyjnych, które wpływają na podejmowane przez nią decyzje.

Obrońca oskarżonej J. E. w uzasadnieniu apelacji powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego usiłował dowieść, iż w działaniu oskarżonej nie można dopatrzeć się podstępnych zabiegów albowiem zachowanie J. E. polegało wyłącznie na poinformowaniu pracownika sklepu (...) ,iż to ona jest nabywcą sprzętu komputerowego i akcesoriów.

Wskazać należy obrońcy oskarżonej ,iż zachowanie oskarżonej J. E. nie polegało na poinformowaniu pracownika sklepu (...) o nabyciu przez nią określonego sprzętu lecz na złożeniu nieprawdziwego oświadczenie o nabyciu sprzętu typu laptop wraz z akcesoriami , przedłożeniu paragonu zakupu tych przedmiotów i żądaniu wystawienia faktury VAT.

To właśnie łączne zachowanie oskarżonej spowodowało ,iż świadek A. S. działając w dobrej wierze wystawiła dokument w postaci faktury VAT stwierdzający ,iż to oskarżona J. E. była nabywcą sprzętu komputerowego .

Z kolei odnosząc się do innego zarzutu podniesionego w apelacji oskarżonej J. E. ,a mianowicie obrazy przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść orzeczenia to stwierdzić należy ,iż brak jest podstaw do uwzględnienia przedstawionej przez oskarżoną argumentacji na poparcie tego zarzutu.

W ocenie Sądu odwoławczego nie zostało w żaden sposób naruszone prawo oskarżonej do obrony . Oskarżona bowiem została pouczona o wszelkich przysługujących jej uprawnieniach jak też doręczono jej odpis aktu oskarżenia . (k. 334). Nadto oskarżona korzystała z profesjonalnej pomocy na wszystkich etapach postępowania albowiem ustanowiono jej adwokata z urzędu. Natomiast przyjęcie założenia , że Sąd ma powinność uwzględniania każdego wniosku dowodowego przy jakimkolwiek uwiarygodnieniu związku tego dowodu z przedmiotem postępowania, prowadziłby do sytuacji ad absurdum. Ciężar dowodu w znaczeniu formalnym, sprowadzający się do powinności przeprowadzenia wnioskowanych dowodów , jest delimitowany przez przepis art. 170 kpk i w żadnym wypadku nie może prowadzić do przekształcenia sądu w organ śledczy . Dlatego też za uzasadnione należało uznać decyzje Sądu oddalające niektóre wnioski dowodowe składane przez oskarżoną . Natomiast oskarżona nie może czynić zarzutu w zakresie uchylecia przez Sąd Rejonowy postanowienia o zasięgnięciu opinii biegłych lekarzy psychiatrów celem wydania opinii dotyczącej wymienionej ponieważ ta decyzja była zgodna z wolą oskarżonej.

W odniesieniu do zarzutu zawartego w apelacji oskarżonej , tj. obrazy przepisów postępowania należy zaznaczyć ,iż zarzut ten mógłby zostać uwzględniony wyłącznie w przypadku wykazania przez skarżącą ,że naruszenie tych przepisów mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a taka argumentacja- jak już zaznaczono wcześniej , nie została przedstawiona.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji zawartej zarówno w apelacji oskarżonej J. E. jak też w apelacji jej obrońcy.

W ocenie Sadu odwoławczego wyłącznie należało poczynić odmienne ustalenia , niż uczynił to Sąd I instancji- w zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej J. E..

Stosownie do dyspozycji art. 115§2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę między innymi rodzaj i charakter naruszone dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu , jak również postać zamiaru oraz motywację sprawcy.

Faktycznie oskarżona dopuściła się przestępstwa z winy umyślnej , a czyn jej godzący przeciwko wiarygodności dokumentów zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Jednakże nie sposób pominąć motywu dla którego oskarżona dopuściła się tego czynu. W okresie popełnienia czynu małoletnia wnuczka oskarżonej - P. E. (1) ,której został przekazany laptop przez świadka W. G. (1) ,zamieszkiwała wraz z ojcem G. E. (1), a oskarżona udzielała im wszelkiej pomocy. Działanie oskarżonej , jak wynika z zebranych dowodów, miało na celu przekazanie uszkodzonego sprzętu do reklamacji . Dlatego też wyłącznie ten wskazany element uzasadnia przyjęcie ,iż społeczna szkodliwość czynu którego dopuściła się oskarżona J. E. jest znikoma.

Odnosząc się natomiast do zarzutów zawartych w apelacjach oskarżonego G. E. (1) i jego obrońcy należy zaznaczyć, iż wszelkie uprzednio poczynione rozważania Sądu odwoławczego, dotyczące zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych wskutek dokonania przez Sąd Rejonowy dowolnej, niezgodnej z dyrektywami art. 7 kpk oceny zebranych dowodów, jak też zarzutu naruszenia art. 424 kpk mają odniesienie także do wyżej wskazanych apelacji.

Jak zaznaczono wcześniej, ustalenia faktyczne w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu G. E. (1) zostały zasadnie poczynione przez Sąd Rejonowy w szczególności na podstawie dowodów osobowych jak też na podstawie załączonej do akt dokumentacji.

W niniejszej sprawie faktycznie kluczowe znaczenie dla ustalenia sprawstwa G. E. (1) miały niewątpliwie zeznania świadków W. G. (1) i małoletniej P. E. (1).

Dokonując oceny zasadności podniesionego przez skarżących zarzutu sprowadzającego się do wyprowadzenia tezy, iż oskarżony G. E. (1) został bezpodstawnie pomówiony przez skonfliktowaną z nim św. W. G. (1) oraz przez małoletnią córkę – P. E. (1) należy odwołać się do mającego w powyższej kwestii, stanowiska Sądu Najwyższego. Zgodnie z ugruntowanym poglądem wyrażonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego pomówienie może być uznane za pełnowartościowy dowód wówczas, gdy w kontekście określonych ustaleń nie jest sprzeczne z innymi dowodami, a przede wszystkim nie relacjonuje różnych wersji tego samego zdarzenia. Przy ocenie dowodu z pomówienia powinna jednak obowiązywać nie zasada nieograniczonego zaufania, lecz zasada nieufności dopóty, dopóki treść pomówienia nie została uwiarygodniona w trybie art. 4 kpk. Do dyrektywy tej Sąd orzekający w pełni się zastosował, co znajduje wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji słusznie przyznał walor wiarygodności zeznaniom wyżej wskazanych osób złożonym zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w trakcie postępowania sądowego. Zeznania świadków W. G. (1) jak i P. E. (1) są spójne, logiczne i konsekwentne, a nadto znalazły potwierdzenie w innych obiektywnych dowodach osobowych chociażby w zeznaniach świadka K. K., A. S. oraz M. P.. Zaznaczyć należy, iż wbrew stwierdzeniom oskarżonego G. E. (1), świadek M. P., co jednoznacznie wynika z złożonych przez niego zeznań, podejmował interwencje także w związku ze zgłoszeniem W. G. (1) usiłującej odzyskać laptopa stanowiącego własność małoletniej P. E. (1), nad którą w tym okresie sprawowała opiekę prawną.

Nie bez znaczenia w zakresie ustaleń posiadania przez P. E. (3) laptopa są również zeznania świadka P. K., który oświadczył w złożonych zeznaniach, iż przebywając w mieszkaniu oskarżonego widział przenośny komputer tzw. laptop. Według wymienionego był to komputer P. - córki oskarżonego.

Podkreślić należy, iż dla przyznania waloru wiarygodności zeznaniom świadka P. E. (1), znaczenie miała też niewątpliwie wydana w niniejszej sprawie opinia sądowo-psychologiczna. Z treści przytoczonej opinii, która została poddana szczegółowej ocenie Sądu I instancji, wynika bowiem, że w relacji małoletniego świadka dotyczącej przedmiotowego zdarzenia nie obserwuje się skłonności do zniekształcania spostrzeżeń zgodnie z nastawieniem.

W rezultacie zarówno obrońca oskarżonego G. E. (1) jak i oskarżony nie zgadzając się z dokonaną przez Sąd I instancji oceną wyżej wskazanych dowodów, a nade wszystko zeznań świadków W. G. (1) i P. E. (1) nie wykazali aby stanowisko Sądu orzekającego w omawianym zakresie było obarczone jakąkolwiek wadą.

W związku z powyższym zasadnie Sąd I instancji odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego G. E. (1) i potraktował jego wyjaśnienia za przyjętą linię obrony.

Za uzasadnioną należało też uznać dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę zeznań świadka M. N.. Zaznaczyć przy tym należy, iż zważywszy na treść zeznań tego świadka jak też świadka G. P. brak było możliwości jednoznacznego ustalenia jaki faktycznie laptop został przez wyżej wymienioną przekazany do lombardu.

Wyjaśnienia wymaga także kwestia podnoszona przez oskarżonego w apelacji odnośnie wartości laptopa jak też jego nazwy.

Wszelkie wątpliwości oskarżonego w tym zakresie rozstrzyga załączona do akt sprawy dokumentacja. Natomiast różnicowana wartość laptopa wynika ze stwierdzonego ponad wszelką wątpliwość jego uszkodzenia.

Podsumowując, stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy zasadnie uznał oskarżonego G. E. (1) za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z art. 284§1 kk albowiem oskarżony działaniem swoim wyczerpał znamiona niniejszego przepisu. Przywłaszczeniem bowiem w rozumieniu przywołanego przepisu art.284§1 kk jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą, przez włączenie jej do swojego majątku i powiększenie w ten sposób stanu swego posiadania lub stanu posiadania innej osoby.

Sąd Okręgowy w pełni też podziela ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w części dotyczącej wymierzenia oskarżonemu G. E. (1) na podstawie art.284§1 kk kary 6 miesięcy pozbawienia wolności. Należy uznać, że kara wymierzona oskarżonemu za przypisany mu czyn, a popełniony na szkodę małoletniej córki P. E. (1) w tym czasie pozostającej pod prawną opieką W. G. (1) nie nosi cech rażącej niewspółmierności. Karę tę należy uznać za współmierną do stopnia zawinienia i okoliczności popełnienia tego czynu.

Należy także w pełni zaaprobować stanowisko Sądu I instancji w zakresie braku podstaw do zastosowania wobec oskarżonego uprzednio karanego, dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Jak trafnie zauważył Sąd orzekający, w przypadku oskarżonego trudno wysnuć pozytywną prognozę kryminalistyczną.

Konsekwencją przedstawionego wyżej stanowiska Sądu Okręgowego było uznanie apelacji obrońcy oskarżonego G. E. (1) i jego obrońcy za oczywiście bezzasadne i na podstawie art. 437§1 kpk utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy w części dotyczącej wyżej wymienionego oskarżonego.

Natomiast w przypadku oskarżonej J. E. Sąd odwoławczy uchylił punkt I i III zaskarżonego wyroku, ustalił, że oskarżona J. E. dopuściła się zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu z art. 272 kk, którego społeczna szkodliwość jest znikoma i na podstawie art.17§1 pkt 3 kpk w zw. z art.1§2 kk w zw. z art. 414§1 kpk postępowanie karne umorzył.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym J. E. i G. E. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym na rzecz adw. Z. K. i adw. S. P. orzeczono na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 23 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust.2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Mając na względzie sytuację materialną oskarżonego G. E. (1) Sąd Okręgowy na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust.1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolnił wymienionego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a w części umarzającej postępowanie na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami procesu za I i II instancję obciążył Skarb Państwa.